

Sygn. akt I CNP 13/07

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi Instytutu Kardiologii w W. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 grudnia 2006 r
w sprawie z powództwa M. L.
przeciwko Instytutowi Kardiologii w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2007 r.,

odrzuca skargę i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Wniesiona przez pozwanego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 4 grudnia 2006 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Wywód prawny we wskazanym zakresie jednak nie wyczerpuje warunku skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżącego obciąża bowiem – zgodnie z treścią tego przepisu – nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest możliwe. Skarżący powinien zatem wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem – w świetle przepisów art. 399 - 416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wywodu prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było ale nie jest możliwe. Skarga powodów nie spełnia warunku przewidzianego w z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., albowiem w ogóle nie nawiązuje do wymagania wskazanego w tym przepisie.

Skarżący nie wskazał także przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵

§ 1 pkt 3 k.p.c. Nie sanuje tego braku okoliczność, że przepisy prawa powołane zostały w podstawach, na których skarga została oparta (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), skoro wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje. Powołany w podstawach skargi art. 149 k.p.c. nie pozostaje w żadnym związku z jej uzasadnieniem.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Z przyjętego w tym przepisie uregulowania nie wynika obowiązek udowodnienia szkody, zaktualizuje się on bowiem dopiero w postępowaniu przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie, wytoczonym po stwierdzeniu niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W postępowaniu wywołanym skargą wystarczy uprawdopodobnienie szkody.

Pełnomocnik strony pozwanej w celu wypełnienia tego warunku skargi ograniczył się do stwierdzenia: „...przez wydanie postanowienia uniemożliwiającego wniesienie apelacji wyrządzono szkodę stronie pozwanej, wnioski o zmianę lub uchylenie tego postanowienia jest uzasadniony”. Z przytoczonego fragmentu uzasadnienia skargi płynie wniosek, że w ocenie jej autorki uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody polega na przytoczeniu samych twierdzeń o jej zaistnieniu. Ze stanowiskiem takim nie można się zgodzić.

Przyjąć zatem należy, że uprawdopodobnienie szkody wyrządzonej zaskarżonym orzeczeniem zostaje spełnione, jeśli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanyymi skutkiem jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym. W postępowaniu wywołanym skargą Sąd Najwyższy – jak już podniesiono – wprawdzie nie bada tych dowodów, ale ich powołanie jest konieczne dla uprawdopodobnienia

(uwiarygodnienia) szkody. W przeciwnym razie mogłoby się okazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem przyjęta zostanie do merytorycznego rozpoznania, mimo że zaskarżone orzeczenie nie spowodowało szkody, albo wywołało skutki, które tylko w mniemaniu skarżącego stanowią o szkodzie, która w istocie nie zaistniała.

Skarga nie spełnia ponadto wymagania, o którym mowa w art.424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c., skoro zamiast wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, autorka skargi wniosła „o uchylenie lub zmianę zaskarżonego postanowienia”. Zawiera zatem wniosek nieprzewidziany w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.